

Değini

Bir Radikal Medya Örneği: Mahkeme Resimleri

Aslı Alpar*

Sincan Cezaevi Adliyesine çantamızda kalemler ve boyalarla varıyoruz. Kapının önünde on-on beş kişi kadarız. İki ambülans yanaşıyor, ambülansları içeri almak için açılan demir kapının gerisinde “Sadece on iki kişi” diyen polis sesini duyuyoruz. Önce avukatları alıyorlar, kısa bir süre sonra da bizi.

Kapıda kimlik kontrolü ve yakınlık sorgusu var, yani adliyenin görevli polisleri, davayı izlemek için içeri alınmamızın ardından bir teste tabi tutuyor bizi: “Sanığın nesi oluyorsun?” Nihayet, Zeynep ve ben Semih Özakça’nın kuzenleri sıfatıyla içeri girebiliyoruz.

Aslında canlı model deneyimim olmadığı için Zeynep Özatalay’dan gelen teklifi kabul etmeyecektim; ancak çizemezsem de Zeynep’in fırsatını tutarım, kalemlerini açarım diye düşünüp, biraz da bir arbede çıkarsa İstanbul’dan yalnızca davayı resimlemek için gelen Zeynep’in yanında olayım diye kabul etmiştim. İçerideydik. CHP milletvekili Avukat Ali Haydar Hakverdi bize

Semih’in eşi Esra’nın yanında yer buldu. Oturup, kâğıdı-kalemi çıkardık. Semih Özakça’yı getirdiler, Esra ile aşkla selamlaştı. Semih’in tutukluluğundan o güne dek basına yansıyan tek bir fotoğrafı, imajı yoktu. O anda yapacağımız işin bütün ağırlığını üzerimde hissettim. Çünkü Semih zayıflamış denemez, erimişti. Adliye kapısının önünde Esra’nın evliliklerinin işareti olan yüzüğünün parmağına bol geldiğini görmüştüm ama Semih inanılmazdı, ben “Nasıl konuşacak?” derken, o uzun, etkili savunmasını yapıyordu. Uzatmayayım. Ben o gün iki eskiz yapabildim, birini ancak eve döndüğümde bitirebildim. Zeynep duruşmadaki en kilit anları fotoğrafı çekilse daha iyi temsil edilmeyecek şekilde kâğıda döktü. Oradan ayrıldık.

Okuduğunuz bu çalışma, burada kısaca özetlediğim kişisel deneyimden de yola çıkarak, Türkiye’de son dönem daha sık rastladığımız mahkeme ressamlarının çalışmalarını radikal medya bağlamında değerlendirmeyi hedefliyor.

* Karikatürist.
adimizart@gmail.com